

ratet, heller ikke havde tænkt, at denne Paragraf skulde anvendes paa den Maade, men det kom pludseligt over Pressefolkené og for Resten ogsaa over alle os andre som et Lyn fra en klar Himmel, at i Henhold til den ny Lov skulde vi have en Bestemmelse om, at Pressefolk ikke mere maatte faa Rabat paa Jærnbanen. Jeg tror, at — især naar man ser paa, hvorledes man i øvrigt ignorerer Lovens Bestemmelser — havde man ikke behøvet at have en saa øm Samvittighed over for denne Paragraf. Den siger nemlig, at enhver Nedsættelse, som ikke kommer alle til gode under samme Vilkaar, er forbudt. Men jeg synes nu ikke, der behøvedes just saa megen Fortolkningskunst til at se, at denne Moderation kommer alle til gode under samme Vilkaar, for saa vidt den da gives alle Pressefolk. Jeg vil sige, hvis man tilbød Højepressen eller en eller anden speciel Afdeling deraf, som stod Ministeriet nær, en Begunstigelse, saa kunde man sige, at man gik uden for Loven, men naar man tilbyder alle Pressefolk den, saa er det virkelig en Begunstigelse, der tilbydes alle under samme Vilkaar, saa jeg tror, at ogsaa i denne Henseende kunde de Herrer Pressefolk vende deres Vrede mod det samme Sted, hvorhen alle andre bør vende deres Harmé i Anledning af Lovens Gennemførelse. For øvrigt er det meget karakteristisk, hvad der forleden Dag blev meddelt af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), at han for at sikre sig, at man ikke løb fra de Forudsætninger, som vare givne ved Loven, havde henvendt sig til Generaldirektoratet og deraf med Ministerens Billigelse faaet bestemte Opgivelser, og disse stod ikke i Strid med de Forudsætninger, som vare givne ved Loven. Det er ganske mærkeligt; man ser altsaa, at Generaldirektoratet og de Folk, der sidde i selve Jærnbansens Administration, den Gang have forstaaet Loven ganske sikkert saadan, som baade Ministeren og Udvalget forstod den; men det var først, efter at den ærede nuværende Konseilspræsident var traadt til, at man fik en anden Forstaaelse af Loven. — Jeg skal nu ogsaa omtale Godstaksterne. Hvis det er slemt med Kilometerafstandene for Persontaksternes Vedkommende, er det virkelig ikke bedre med Hensyn til Godstaksterne. Ganske vist er det ikke lykkedes mig egentlig at blive kløg paa Reglerne for Kilometerafstandsansættelsen ved Persontaksterne, men jeg tror dog ikke, de ere saa slemmé, som det er bleven antydet af forskellige ærede Talere, navnlig

ikke saaledes, at man skulde tage de enkelte Afstande mellem Stationerne, f. Eks. fra Skagen til Vandrup og afrunde dem opad; for saa vilde det ganske vist blive meget slemt. Jeg tror dog ikke, det er saa galt; men det er i hvert Tilfælde saa, at man har afrundet opad i al Almindelighed, og jeg kan ikke se, at man har haft nogen som helst Ret dertil i Henhold til Loven. Men med Hensyn til Godstaksterne har man været flot, der har man i det hele afrundet til 5 Kilometer. Hvis § 64 skal fortolkes paa den Maade, som det ærede Medlem fortolker den paa, vil det sige, at man med denne Paragraf har sagt, at alt det øvrige, som staaer i Loven, har aldeles ingen Betydning, for hvis man kan afrunde saaledes efter Forgødtbefindende, kan jeg ikke forståa, hvorfor man ikke lige saa godt kunde have lagt et Nul til, for lige saa godt som at afrunde til 5 eller 10 over det hele, kunde man afrunde til 100. Som sagt, ved Godstaksterne har man afrundet til 5 Kilometer, det vil sige, at ved en Afstand paa $5\frac{1}{2}$ Kilometer betaler man for 10 Kilometer, og ved en Afstand paa $10\frac{1}{2}$ Kilometer betaler man for 15, hvad der selvfølgelig lige saa godt som det andet er i Strid baade med Lovens Aand og med dens Bøgstav. Imidlertid er der ved Godset een Ting, som gør, at man rent formelt har Ret til endnu at lave en hel Del Ting rent paa Trods af Lovgivningsmagten; det sker derigennem, at man endnu har beholdt Ret til selv at bestemme Godsklassifikationen. Jeg ved ikke, om man erindrer det, men den Gang Loven var til Behandling herne, fremdrøg jeg en Del det urimelige, som jeg fandt der var i, at man vedblivende lod Administrationen selv bestemme Godsklassifikationen. Det er jo nemlig saadan, at derved har man det jo ganske vilkaarligt i sin Magt, at kunne paalægge Befolkningen Skatter eller give den Lempelser, og det er jo ganske unaturligt, at en Jærnbaneadministration skal have det Hverv at bestemme, hvilke Befolkningsklasser, der skulle have Lettelser, og hvilke Befolkningsklasser der skal hvile Byrder paa. Det har den nemlig gennemført Godsklassifikationen, og denne Godsklassifikation har man ogsaa benyttet ganske godt i samme Aand, hvori man for øvrigt har gennemført Loven. Som det vil erindres blev jo Takstklasse 4, den almindelige Vognladningsklasse, nedsat. Det har jo heft sig, at den blev nedsat til samme Beløb som den daværende Takstklasse 5, altsaa som den højeste af de særlige Vognladningstakster. Det er imidlertid ikke